

Van af haar prilste jeugd lag 't Kruis
Zwaarwegend op haar schouwers :
Nog tener kind verloor ze thuis
Haar teederminnende Ouders ;
Dan... zat het lijden, droef en lang,
Haar tergend op de hielen,
En maakte 't leven haar zoo bang
Dat zilte tranen haar ontvielen...
Ze vond, o ja ! een minzaam hert
Bij Ooms en Tanten uitgelezen :
Zij lenigden haar angst en smert,
Maar konden, ach ! haar niet genezen !...
— « Dáár ligt Ge nu, met d' oogen toe,
RACHELKEN lief, zoo jong en teeder...
Uw Kruis... ge legde 't dragensmoe
Aan Jezus' voeten neder...
Maar wie met Jezus 't Kruis hier droeg,
Zal zich met Hem verblijden !
En — sloeg het scheidingsuur wat vroeg, —
't Was 't einde toch van al uw lijden ! ».
.....
— Vaartwel, o veelgeliefden al,
Tot 't uur van weerzien slagen zal !

R. I. P.